

DE TRIBUNE

Versijnt dagelijks, behalve op Zon- en Feestdagen.
Redactie en Administratie: AMSTEL 85, AMSTERDAM.
Abonnementen 15 cent per regel; Arbeidersorganisaties 10 cent per regel.

REV. SOC. VOLKSBLAD

ABONNEMENTSPRIJS: voor plaatsen, waar Agent-schappen gevestigd zijn, per week 15 ct. Franco per post per kwartaal bij vooruitbetaling: voor NEDERLAND f 1.95; voor BELGIË f 2.90. Voor andere bij de Postunie aangesloten landen f 4.—
PRIJS PER NUMMER 3 CENT.

Orgaan van R. S. V. en S. D. P., onder Redactie van HENR. ROLAND HOLST, W. VAN RAVESTEIJN en D. J. WIJNKOOP.

Vaste medewerkers: J. C. Ceton, H. Gorter, B. Lansink Jr., A. Pannekoek, Joh. Visscher, L. de Visser, G. J. A. Wesselingh, Ds. M. C. van Wijhe, e. a.

Bericht van de Administratie.

Daar verschillende Abonnees weigeren de kwitanties na betaling in ontvangst te nemen, is het kwitantie-stelsel volkomen waardeloos wat betreft de week-abonnees. De looper neemt dus in 't vervolg iedere week het Abonnementgeld in ontvangst bij 't bezorgen van de krant zonder kwitantie. Wij rekenen op prompte betaling, waardoor en de loopers en de Administratie veel last en moeite wordt bespaard.
De Adm.

Attentie.

Wij verzoeken dringend alles betreffende Het Volksblad, zoals correspondentie betreffende de administratie, geldzendingen enz. te adresseren aan M. de Boer, v. Oostdijkstraat 179 II. Men gelieve hiervan goede nota te nemen teneinde abusussen en vertraging te voorkomen. Het adres van De Tribune blijft natuurlijk Amstel 85.
M. de B.

Vruchtbare socialistische politiek.

Het geval Duys in de Tweede Kamer is bijzonder leerszaam voor alle arbeiders, die trachten het politieke spel, dat daar met hun belangen gespeeld wordt, te begrijpen. Want voor wie niet aan het uiterlijke van het geval blijft hangen — een schreeuw, die zijn demagogische streken dus krijgt — ligt hierin een duidelijke aanwijzing, op wat voor wijze alleen een vruchtbare, positieve socialistische politiek mogelijk kan zijn.

Duys stelt een verbod van de wet voor. De minister zegt «onaannemelijk» en Duys trekt zijn voorstel in. Dat betekent dus, dat deze arbeiders-vertegenwoordigers zich door den minister, den tegenwoordiger der kapitalisten, laat verbieden, verbeteringen voor de arbeiders voor te stellen. De minister bepal, wat een sociaal-demokraat mag voorstellen.

Ligt dat nu enkel aan de godsvrede of daaraan dat de S. D. A. P. zich als regeringspartij beschouwt? Natuurlijk speelt de dat een groote rol bij de laffe bereidwilligheid, dadelijk aan den minister te gehoorzamen. Maar in de toelichting van Duys bleek dit niet. Hij zei: als door mijn verbetering de heele wet in gevaar gebracht wordt, zijn wij nog verder van huis; beter een half ei dan een leeg dop. Deze reden om zijn voorstel in te trekken, had net zoo goudalen als de S. D. A. P. oppositiepartij was geweest en er geen godsvrede bestaan had. Precies dezelfde gedachtingang is dan vroeger ook al voorgekomen; van het oogenblik af, dat de S. D. A. P. voor ten jaar of 10 de doorslag gaf in het parlement hoort men telkens dezelfde redeneering.

Maar is deze redeneering eigenlijk niet volkomen juist? Er is inderdaad niets tegen in te brengen. Wanneer men zich stelt, zoals de S. D. A. P. reeds lang deed, op het standpunt van de «positieve politieke arbeid»?

Er is in alle socialistische partijen sinds vele jaren fel gestreden over die «positieve politiek». Wanneer de sociaal-demokraten, zoo zeggen de aanhangers van die politiek, in de parlementen gezonden worden door de arbeiders, om hun belangen daar te verdedigen; dan verwachten deze positieve arbeid; dan zijn niet tevreden, als hun aangevraagd maar protesteerden en tegenstemmen — dat is negatief, afbrekend werk; dan moeten die aangevraagden zorgen, dat ze wat meebrengen voor de arbeiders: hervormingen, verbeteringen. En dan is 't niet genoeg, te kritiseren, maar men moet zelf voorstellen; en dan niet enkel als reclame, maar zorgen, dat het aangenomen wordt. Dat is het verschil tusschen die zogenaamde revolutionairen en ons, mannen van de praktische arbeid, dat zij alleen aan de agitatie denken, een groote mond opzetten vol frases, terwijl wij praktisch werk verrichten, door met andere hervormingsgezinden samen wat tot stand te brengen.

Zoo spraken de reformisten. Hier zien wij de proef op de som. Want van dit standpunt uit kunnen zelfs de meest oprecht reformistische moeilijk anders handelen, dan Duys deed. Gaat men op zulke «positieve arbeid» uit, dan is inderdaad het gevolg, dat men een gevangene van de regering wordt; dat men geen verbe-

teringen mag voorstellen, die de heele wet in gevaar brengen; dat de kapitalisten vertegenwoordigers uitmaken, wat de arbeidersvertegenwoordigers in hun voorstellen. Hieruit blijkt wel, dat de heele grondgedachte van de «positieve arbeid» verkeerd moet zijn. Het verkeerde zit in de meening, dat onder het kapitalisme de arbeidersklasse kan meeregeeren.

Men maakt hen wijs, dat zij — natuurlijk door hun afgevaardigden — hun invloed op de wetgeving kunnen uitoefenen; maar als deze afgevaardigden meegaan regeren, blijkt telkens, dat ze voor de bourgeoisie regeren en alleen mogen doen, wat deze permittent.

Onder het kapitalisme zijn de arbeiders knechten, slaven; zij hebben te gehoorzamen, maar de bourgeoisie regeert. Zij mogen eens prutelen, klagen, grommen — maar de bourgeoisie regeert over staat en maatschappij. Staat en maatschappij zijn er voor de kapitalisten, opdat deze in vrede — of in oorlog — hun winst maken en genieten. Dat is de harde waarheid. Alles wat er gedaan wordt in staat en wetgeving geschiedt door de bourgeoisie, dus in het belang der bourgeoisie. Dus nooit iets in het belang der arbeiders? Toch wel, somtijds. Als het werkbeleid in verzet komt, als het zich grommend opricht, omdat het juk te zwaar wordt — dan voelen de meesters de noodzakelijkheid, het een brok toe te werpen. Dan komt er een hervorming, die een kleinigheid verbetert — een hervorming in het belang der arbeiders, maar die de bourgeoisie invoert in haar eigen belang, voor haar geruststelling, om haar heerschappij te sluiten. Inderdaad: als de arbeiders, onbewust, onwetend, alleen maar tegen hun ellende en in verzet komend, zich door die hervorming weer laten sussen en in de oude onverschilligheid terugzinken, dan is de heerschappij der bourgeoisie vastter dan ooit.

Maar zij kunnen ook anders: blijven strijden, hun eischen verder laten hooren, aantoonen hoe onbetekenend de verbetering is vergeleken met hun ellende — dan zal hun strijd de bourgeoisie tot nieuwe concessies dwingen. Hebben zij afgevaardigden in parlementen of andere lichamen, dan hebben die hetzelfde te doen: altijd kritiseren, eischen stellen, strijd voeren. Niet hun voorstellen intrekken als een heele wet daardoor in gevaar komt; de bourgeoisie beslist toch, of er hervorming komt en welke; hoe feller strijd tegen haar, hoe meer kans, dat zij iets wezenlijks doet. Alleen door strijd zijn verbeteringen af te dwingen. Als de arbeiders meenen, mee te kunnen regeren en zelf te moeten zorgen dat de voorstellen aangenomen worden, komen ze bedrogen uit. Al die zogenaamde positieve arbeid sluit af op het feit, dat de bourgeoisie regeert, en dus beslist, wat er hervormd zal worden. Het enige wat de arbeiders kunnen, is door een druk van beneden de bourgeoisie tot verbeteringen geneigd te maken. Als de bourgeoisie bang wordt, weet zij o zoo best, waar de schoen wringt. Wij zien dan ook telkens, als een onverwachte machtsontplooiing van de arbeiders er een beetje schrik inbrengt, een neiging optreden, wat te verbeteren en tegemoet te komen. Gaan de arbeiders dan aan positieve arbeid doen, dan gaat die schrik er weer uit en komen de schijnhervormingen.

Het is dus juist omgekeerd als de reformisten meenen; en zoo wordt het begrijpelijk, waarom hun «positieve» politiek zoo tot onvruchtbare demagogie en hansworserie moest afdalen. Wat zij verachtelijk negatief, onvruchtbaar kritiseren, afbreken, protesteerden, agitatie noemen, dat is de enige manier, waarop socialist in naam van de arbeidersklasse kunnen optreden. Alles wat de massa's tot strijd opwekt, voorlicht, verzamelt en tot actie voert, dwingt de bourgeoisie tot concessies. Om tot verbeteringen te komen is deze z.g. negatieve actie, de enige werkelijk vruchtbare socialistische politiek.
A. P.

Ne pestis intret vigila.

De heer Professor Mr. J. A. van Haelmel, met nog een professor en den illusteren Frederik van Eeden, redacteur van de Oude Groene Amsterdammer, veelzijdig en welwillend als hij is — gelijk al

de leden van de familie — heeft het zoo, waar de moeite waard geacht een hoofd-artikel in zijn deftig orgaan te wijden aan ons Paascongres.

Van de hoogte zijner professorale waardigheid en bezield met heel de welwillendheid, die den ernstigen officieelen geleerde — al is hij ook nog wat jong — siert, wanneer de houten hoek, alias de kathedraal, wordt bestegen, verheft hij waar-schuwend de stem en sluit zich aan bij Volk en Telegraaf, die al in zoovele toonaarden hebben gezegd: Weet gij can niet, wat gij doet, onbezonnenen, die daar de leus hebt aangeheven van Demobilisatie?

Bereekent die leus, indien ze doorgevoerd zou worden, niet, dat ons land weerloos aan de gruwelen van den Oorlog zou worden prijsgegeven?

Een heugterig prentje van Johan Braakensiek in het grif-groene orgaan stelt Domela Nieuwenhuis voor, die den Nederlandschen soldaat het geweer tracht te ontrukken, waarmee deze de krijgsmur uit ons land weert.

En de veelzijdige en elegante professor vergelijkt Domela Nieuwenhuis en de voormannen en -vrouwen, die op het Congres voor demobilisatie pleitten, met Don Quichotte.

Nu Don Quichotte, de onpractische, maar idealistische ridder van vergane idealen, die grooische schepping van een werelddichter, daar wenscht het nette professortje terecht geen verwantschap mee. Maar de professor wenscht ook niet van de familie te zijn van Sancho Pancha, den nuchteren, praktischen, plattegrondschen en bekrompen schildknaap van den grooten vizier. Sancho Pancha, van wien hij zelf in een volgend artikelje een woordje aanhaalt, het woordje aan zijn meester: «Ik ben slimmer dan U».

Slimmer dan wij, de voorstanders van Demobilisatie, is de «nette» professor zeker naar eigen meening.

En zoo geeft hij ook waarschuwend de stem aan:

Ne pestis intret vigila;
d.i.: Waakt, opdat de pest van de oorlogsluise niet over ons land komt, en waakt, dat de pest van een werkelijk verzet tegen het militarisme niet binnentreedt.

Slimmer dan wij, de voorstanders van demobilisatie, denkt de professor te zijn. En toch is hij niet anders dan Sancho Pancha, een bekrompen en dom burgertje.

Of is er iets dommers dan nu nog werkelijk te denken, net als Het Volk voorgeeft te doen — dat het de mobilisatie zou geweest zijn en nog is die de krijgsluise uit ons land heeft gehouden?

Is het niet het toppunt van stommeit, om zooals het professortje doet, nu nog maar steeds de positie van ons landje te midden van de oorlogverreder Mogendheden te vergelijken met die van den goeden Don bij de galeboeven en politie-agenten? Dat de eisch van demobilisatie ook onder de voorstanders ervan nog wel eens tot ietwat verwarring aanleiding heeft gegeven, is een feit.

Niet allen, die op het Congres aanwezig waren, kwamen overeen, wat betreft de motiveering ervan.

Wij hopen nog gelegenheid te hebben, in een volgend artikelje 't een en ander van onzen kant grover te zeggen.

Maar zoo dom, zoals Sancho Pancha, gelijk de netie en veelzijdige professor uit het edele geslacht der Hameis, neen, werkelijk, zoo redeneert er onder de voorstanders van diverse pluimage der mobilisatie-leuze niet en.
v. R.

De Duurte.

Index-cijfers.

Onder index-cijfers verstaat men geregelde opgaven, welke aangewen de algemeene prijsbewegingen op de wereldmarkt of de stijging of daling van het levensonderhoud. Men heeft er verschillende soorten van, die bijna alle verschillend zijn ingericht en dus niet gemakkelijk met elkaar kunnen worden vergeleken. 't Centraal Bureau voor de Statistiek geeft 't gemiddelde van de prijzen in den kleinhandel van 29 verbruiksartikelen. Calwer geeft steeds de Duitse cijfers berekend naar de wettelijke kosten van onderhoud van een Duitsch soldaat. De Eng-

elsche Board of Trade geeft de gemiddelde kleinhandelsprijzen van 23 artikelen.

De meest bekende zijn echter die van de Engelse Economist. Deze zijn echter gebaseerd op de groothandelsprijzen van 22 handelsartikelen. Ze geven dus de stijging van 't levensonderhoud niet in denzelfden vorm aan. Toch verschillen de eindcijfers nooit in belangrijke mate met die van de vorige groep.

De index-cijfers zijn alzoo de officiële bevestiging van toenemende duurte in deze tijden en als zodanig ook voor ons van waarde. We zullen ze in 't vervolg elke maand mededeelen en geven dit als toelichting vooraft.

Allereerst zullen we 't overzicht geven van de index-cijfers gedurende de geheele oorlogperiode volgens de Economist:

Basis (gemiddeld)	1901-5	100.0	Einde Mei 1915	151.2
Einde Juli 1914	116.6		Juni	147.7
Aug.	122.6		Juli	149.1
Sept.	126.4		Aug.	149.8
Oct.	124.2		Sept.	151.6
Nov.	125.5		Oct.	153.2
Dec.	127.3		Nov.	159.1
Jan. 1915	136.5		Dec.	165.1
Febr.	142.3		Jan. 1915	174.5
Mrt.	150.2		Febr.	182.2
April	151.2		Mrt.	182.4

In „Economisch Statistische Berichten” vinden we ook een vergelijkende staat van de cijfers van ons land, Engeland en Duitschland, die zoo veel mogelijk op dezelfde basis zijn bewerkt.

Ze volgt hieronder:

DATA.	Nederl. (C. B. v. d. Statistiek)	Engel. (Board of Trade)	Duitsch. (Calwer)
Juli 1914	100	100	100
Aug.-Dec. 1914	104	113	104.6
Jan. 1915	109	118	117.6
Febr.	110	122	124.4
Mrt.	114	124	131.4
April	117	124	136.7
Mei	120	126	145.2
Juni	123	132	148.7
Juli	125	132	151.5
Aug.	124	134	155.7
Sept.	124	135	158.9
Nov.	125	141	155.2
Oct.	123	140	167.2
Dec.	127	144	157.3
Jan. 1916	130	147	—
Febr.	131	148	—

Ziehier, lezer, de officiële bevestiging van de ellende der arbeidersklasse. Alle veroveringen der vakverenigingen in hun strijd tegen 't patronaat in de laatste jaren inzake loonsverhooging wegen niet op tegen dit verlies. Een stijging van de prijzen voor levensonderhoud met 31% sinds den oorlog betekent 't zelfde als een loonsvermindering van 31% sinds den oorlog betekent 't zelfde als een loonsvermindering van 31% bij gelijke bleven prijzen. En dit terwijl onze kapitalisten enorme winsten maken.

Deze cijfers, kameraden in de vakbeweging zijn niet slechts cijfers van ellende, maar voor den klassebewustten arbeider, cijfers die aansporen tot strijd.
C.

Gaat dat zien, mensen!

Voor de 5e maal!

In het gewone volksleven zou men al dus redeneeren: «Hoor eens, beste kerel, toen je de eerste maal beloofde, iets voor mij te doen, geloofde ik; toen je de tweede keer plechtig bewoede, iets te zullen doen, vertrouwde ik je; toen je de derde keer opnieuw uitlegde, iets te zullen doen, twijfelde ik; toen je de vierde keer weer mijn vertrouwen vroeg, was ik reeds atkeurig en wantrouwde ik je; maar nu je met je schijnheilig politiek tronie voor de vijfde keer weer gaat oongroeten en adresseren, na een drie-mans-oratie, nu walg ik van je politieke philistertij!»

Zoo zou een rechtgeaard Nederlandsch arbeider tegen de S. D. A. P. sche kliek moeten spreken.

De 1ste maal in Augustus 1911;
de 2de maal in Arnhem April 1915;
de 3de maal in Rotterdam 1915;
de 4de maal in Amsterdam;
de 5de maal nu weer in Amsterdam;
en nog altijd stijgen de prijzen der levensmiddelen en huurprijzen van de woningen der arbeiders!

Het demonstratie-congres van de revolutionaire arbeiders in Nederland is voor ons een hoopvol «begin» geweest; voor hen een nijdig-spijtige tegenvaller...

dat ik niemand, ook niet uw meester, pijn en ziekte toewensch!»

„Politiek is een kunst!” Ja, een kunst: het volk in bedwang te houden.

Maar, de arbeiders hebben recht op voorlichting.

Ook voor deze 5de maal is en zal uw poging ijdel zijn. — Een arbeiderspartij, die haar idealen verkanseld heeft aan een burgerlijke regering, is niet beter waard dan bedrogen te worden!

Een massa, die gelooft, dat zij op 70-jarigen leeftijd door den Minister met deijge zekerheid toegezegd, en door de haeren met applaus begroet, pensioen krijgen van zooveel centen, en daarvoor haar levensbeginsel verpatst, is niet beter waard dan bedrogen te worden.

Voor de 5de maal wordt de anti-honger en duurte komedie van de S. D. A. P. opgevoerd...

De 2e Kamer-voorzitter Schaper, de beroemde welhouder, in den oerkl. Fabian Marxist Wibaut, en de wereldberoemde Jan, de eerlijke Jan van Utsch, zullen de hoofdrollen vervullen.

De nikt- en teeken-koelies zullen voor de misse-scène zorgen!
X.

Je ware actie!

*) De heer Henri Polak, de verzadigde bourgeois-vakleider, moet van revolutionaire actie niemant hebben, wou maar liever dat ze er niet was, en als ze er niet was zou hij er niet mee beginnen. In het jongste nr. van het „Weekblad” van den A.N. D.B. schijnt hij wat op wat er in de laatste dagen gedaan wordt om het proletariaat in beweging te brengen tegen den oorlog en tegen den honger. Het samengaan der verschillende richtingen noemt hij een coalitie van buitenissigheden. Natuurlijk deijgt die actie niet, volgens dezen sociaal-patriot; en natuurlijk is er niets van te hopen noch te vreezen. De ware actie, die wordt gevoerd door hem en zijn S.D.A.P. en zijn N.V.V.

Neen, demonstreeren tegen oorlog en honger — dat is geen actie naar den smaak van deze heeren.

Inschrijven op oorlogsleeningen, de kas van den vakbond, gevormd uit afgeperste zware contributie, kwispelstaartend komen lodigen aan de vorden van den oorlogsmijnster — dat is je ware actie.

Als er lichtingen militairen naar huis kunnen gaan, dan de leden van je vakbond, die daaronder zijn, behouden, dat ze geen werklozen — noch enige andere uitkeering krijgen en ze zoo door den honger in de kazernes terugdrijven — dat is je ware actie.

Als er leden van je vakbond wegens anti-militaristische propaganda veroordeeld worden tot gevangenisstraf, dan die straf verzwaren door de werklozenuitkeering gedurende den straf tijd in te houden, dat is je ware actie.

Gemeene zaak maken met de bourgeoisie, om de oorlogswerklozen te verhoeden tot bedelden en de bourgeoisie zelf nog overtroffen in ijver om die bedelden te becontroleeren, te bespioneren en aan te brengen — dat is je ware actie.

In de Eerste Kamer in bourgeoisietoon smalend spreken over de arbeiders, de ergste vijanden van het proletariaat lat naar den mond praten — dat is je ware actie.

Alle leven in je organisatie verlammen, aan uitspraken van referendums morrelen, de democratie aldus verkrachten, uit gekwetste ijdelheid tegen alles in je zin door-drijven, toch aanbliven tegen alle votums van wantrouwen in, dat is je ware actie.

Zeker, met zoo'n staat van dienst in nauwelijks een jaar tijd heb je wel het recht om voor de arbeiders te verschijnen en ze aan het lachen te maken over de dwaze pogingen van een coalitie van buitenissigheden, die iets zoo buitenissig in zijn hoofd haalt als demonstraties tegen oorlog en honger!

Hoe kwamen de Russische troepen te Marseille.

Uit Christiania wordt aan de «Vossische Zeitung» geseind: Naar van goed-ingelichte zijde vernomen wordt, zijn de in Marseille gelande Russische troepen niet over Wladivostok, maar over Narvik in Noord-Noorwegen gekomen. Hun aantal moet 2000 bedragen. Zij waren achtereenvolgens met troepen van 200 tot 400 man van Rusland naar Narvik gekomen om, naar gemeld werd, als werklieden bij den aanleg der kolabaan gebruikt te worden. Deze vermoede spoorwegarbeiders werden dan van Noorwegen naar buiten bidden welen der Noorsche overheden, door Engelse vaartuigen om Schotland heen naar Frankrijk gebracht. Onder weg werden zij voorzien van Engeland vervaardigde Russische uniformen.

Volkomen in de lijn!

Sinds 'aren was het z.g. Regeerings-socialisme reeds bezig, den 1 Meidag tot een officieel feest met den bourgeois-nachthebbers bezegenden feestdag te verlagen.

Want de groote revolutionaire betekenis van dezen dag verlagen. Ontziet is het als men hem op een lijn stelt met een koningsverjaardag of de goden weien met weken onzin meer. Die deze onzinnig in de praktijk had willen zien had slechts een kijkje in enkele Belgische steden voor den oorlog moeten nemen. In geen enkel opzicht verschillend de Mei-vieringen daar van den officieel bourgeois-rommel.

Als daar het kenmerk van de groote gedachte, die de Fransche mijnwerker Lavigne in het Parijsche Congres van 1899 beelde, werd en wordt uitgedrukt, de arbeiders van alle landen op één dag samen te brengen, in hun eigen omgevingen, om daar internationaal hun eischen te doen hooren aan de regeringen, dan is het inderdaad waar, dat de bezadigde, praktische en wijze verantwoordelijkheid welende menschen van de moderne vakbonden zelden (waaronder de groote senator Henri Polak een voornaam rol vervulde):

„Voor zulk een doel mag het groote offer niet worden gevraagd.“

Neen, zulk een uitvoering van een reeds tot kankeraar van het groote doel vemaakte beweging is inderdaad geen groot offer waard.

Als ge eerst een karikatuur van het doel maakt en dit verspreide beeld als het doel voorstelt, dan zal de bespottelijkheid en de nuttelosheid van het offer reeds van zelf opvallen. Een officieel siemparij, een gezellige bijeenkomst, in versierde zaaljes als zingende vogels opgesloten, en een, op zijn best, door de bewerkte overheid toegestane optocht met klinkende woorden (die daarom slechts woorden zijn, omdat de willoosheid er achter steekt om ze, als de lijnen het eischen, in daden om te zetten) — dat is geen te Mei-manifestatie, zoo als door het Parijsche noch door het Brusselsche congres, noch door dat van Zurich, Londen enz. zijn beoeld, of gencemd.

In de resolutie van Brussel 1891 heet het:

„De eerste Meidag is een gemeenschappelijke feestdag der arbeiders van alle landen, waarop de arbeiders de gemeenschappelijkheid hunner eischen en hunne solidariteit moeten bevestigen.“

Natuurlijk was het volkomen begrijpelijk en overeenkomstig den algemeenen stand der economische en politieke verhoudingen, dat men toen in den eisch van den wettenlijk geregelde 8-urendag een hoogst revolutionaire eisch zag. Ofschoon ook nu nog voor de arbeidersklasse een niet door bedelarij, noch door koop voor een looncontract en groep-bevoordeelende leeringregeling (zooals die der diamantbewerkers) verkregen, maar door strijd der arbeiders afgeperste algemeene, dus wettenlijk 8-urendag een revolutionaire betekenis hebben zou.

Het zingen van een hymne op de verbredering, de solidariteit van de arbeiders, zou thans, na deze gruwelijke ineenstorting van de tweede Int. Soc. Dem. Organisatie niets dan een opgeschroefde huichelarij zijn.

Wij zien de bittere waarheid! Wij be- liegen haar niet voor de massa, omdat wij de massa niet exploiteeren willen ten bate van valse politiek en belofte-plu- rasen.

Zegt aan de massa de waarheid! Zegt wat is en wat zou kunnen worden.

Dat is steeds de politieke waardigheid geweest, die de werkelijk strijdende en denkende socialist geleerd hebben.

En het ergste wat is, is niet, dat te- genover elkaar staan de Fransen, de Belgen en Engelschen tegen Duitschers en Oostenrijkers, van den Yser tot aan

de Dunaburgsche slijkplassen — maar in het verschrikkelijk feit, dat al die lieden vechten met de in hun koppen en hun zenuwgestel doorgedrongen waan, dat ze vechten voor een heilig doel, voor hun vaderland.

Lieden, die misschien, ja bijna 48 of enkele uren meer voor 1 Augustus 1914 met denzelfden hartstocht „Die Sozialisten marsch!“ of „L'Internationale“ enz. zongen, en nu, met evenveel hartstocht „Deutschland, Deutschland ueber alles!“ uitbieren.

Het doet ons denken aan de parade- hartstocht van Mr. P. J. van het Apen- pakje in de IJclub-meeting en zijn voor- den van enkele etmalen later: dat de van de wettenlijk geregelde 8-urendag een nationale gedachte de politieke geschillen overheerschen.

Het blijkt dus een historische ongerech- tigheid te zijn, aan Koning Willem II euvel te duiden, dat deze in 48 uren van politieke kleedij wisselde.

Dat schijnt een eigenschap van de po- litieke demagogie van het individu zoo- wel als van de willoze massa te zijn. De Duitschers hebben ons veel geleerd zoowel positief als negatief.

Negatief nu, in dezen wereldellende, en wel dit: dat men met theorie alleen, al klinkt deze nog zoo en al is deze nog zoo lijn-geconstrueerd, niets doet, als de wil om met de daad deze theorie te verwezenlijken, er niet in leeft. Een wil zonder richstuur kan dwalen en verdwalen; een theorie zonder wil, leidt tot het droevigste beeld dat ons de Duitsche arbeiders hebben gegeven.

De Fransen hadden „de wil“ maar geen richstuur, geen compas; de Duit- schen hadden het compas, maar geen wil.

Arbeiders, brengt nieuw leven overal weer; ziet naar de feiten, die het kapita- lisme brengt en steeds weer opnieuw zal brengen.

Zeker, hierin had de groote markt- schreeuwer van de moreel en politiek ge- bankroeteerde tweede Internationale, Camille Huysmans, gelijk: „het kapitalisme zere“ wel, dat de Internationale gedachte weer zal opleven.“ Maar wij vegen eraan toe: „Als deze Internationale weer in de nationalistische en sociaal-imperia- listische banen zal rekken als waarin zij, nagemaakte diplomaar, ze wilt brengen, dan moge liever de hele arbeidersklasse in het moordend lood verstrikt worden.“

Dan blijft haar nieuw bedrog; nieuwe valse schijn en leuze bespaart.

Een nieuwe Internationale in het teek- ken van de strijdvaremdigheid van een Karl Liebknecht.

Een nieuwe Internationale in het teek- ken der Italiaansche, Russische, Servische en Engelsche onverzoonlijken.

Een nieuwe Internationale in het teek- ken, waarin de werkelijk-strijdvaremdige Marx stond: met de Fransche wil, de Engelsche praktische zin en Duitsche kennis, als harmonische eenheid. Dat is het doel en streven van de arbeidersklasse; dat is het, wat de samenwerkende revolutionaire socialist ook op 1 Mei 1916 hebben onder woorden gebracht.

Moge dan deze eerste Mei de bezege- ling zijn van ons verbejd tegen het kapita- lisme en tegen al zijn handlangers, de nationalistische révis van het verbur- gerlijkte deel der sociaal-democratie in- clus... X.

Algemeene Werkstaking!

Van een vrouw, aan de vrouwen.

(Ingezonden.)

Als ik 't woord „staking“ lees of hoor, dan brengt dat direct bij mij de volgende gedachte naar voren: Daar zijn tenminste weer eenige arbeiders, die hebben inge- zien, dat ze moeten strijden en offeren voor een beter bestaan. Dat ze dat betere be- staan willen hebben, al moeten ze daar- voor honger lijden.

Dan komt ook de gedachte bij mij op, die stakers vechten daar niet alleen voor, zij offeren niet alleen, want naast hen staan hun vrouwen, de huismoeders, die offeren, die voelen en begrijpen op dat oogenblik ook die strijd. 't Is dan ook hun strijd waar ze voor lijden.

Aar hen zal 't ook liggen, of die strijd gewonnen wordt, of de stakers het tot 't laatst toe kunnen houden.

spijzen van het eerste cachot, waarin hij konva zou, maar sinds hij den bisschop had ontmoet, bestond bij Jean Valjean tegen elken aanslag, ware ze ook tegen hem- zelfden, een diepe, godsdienstige aarzeling. De zelfmoord, dit geheimzinnige feit tegen het onbekende, die, in zekere mate den dood der ziel kan bevatten, was voor Jean Valjean onmogelijk.

Bij den ingang der straat de l'Homme- Armé hield het rijtuig stil, wijf dezo straat te nauw was voor het doorrijden van rij- tuigen. Javert en Jean Valjean stegen uit. De koetsier deed mijneer de inspecteur domoedig opmerken, dat het rijtuig van zijn rijtuig geheel met het bloed van den moor- denaar bezoeeld was. Dit althans had hij begrepen. Hij voegde er bij, dat hem een schadeloosvergoeding toekwam. En terzelter- tijd, zijn zakboekje te voorschijn halende, verzocht hij mijneer den inspecteur zoo nood te zijn een klein bewijze hiervan te schrijven.

Javert stiet het zakboekje, dat de koet- sier hem toehield, weg, zeggende:

— Hoeveel moet ge hebben, uw wachten en rit er onder begrepen?

— Het is kwart over zevenen, antwoord- de de koetsier, en mijn rijtuig was spijner- nieuw. Tachtig francs, mijneer de inspec- teur.

Javert nam vier napoleons uit zijn zak en liet den koetsier gaan.

Jean Valjean meende, dat het Javert's bedoeling was hem te voet naar den wacht- post des Blancs-Manteaux te voeren, of naar dien des Archives, welke in de nabijheid zijn.

Want als naast den staker een vrouw staat, die hem niet medehelpt, die niet mede aanspoort tot 't volhouden van dien strijd, die den strijd niet begrijpt, die niet met hem de zorgen, de gevolgen van dien strijd wil deelen, zal de strijd in veel gevallen mislukken.

Maar staat naast hem de vrouw, die ten volle den strijd begrijpt, die socialiste, die de zorgen wil dragen, dus als 't ware di- rect deel neemt in dien strijd, al duurt die nog zoo lang, dan zullen ze samen de over- winning behalen.

Nu in dezen tijd het Rev. Soc. Comité den eisch van massale werkstaking zoo sterk mogelijk naar voren brengt, moeten ook wij, vrouwen, dezen eisch zoo sterk mogelijk ondersteunen.

Want 't grootste gedeelte van de staken- den zullen mannen zijn, maar naast den man moet de vrouw staan.

Maar dan moeten wij vrouwen dien eisch ook onder de oogen durven zien, en de volle waarde van dit machtige of wel machtigste strijdmiddel leeren begrijpen. Daar is nu nog tijd voor. Gebruikt dien tijd zoo goed mogelijk, zoodat ge klaar zijt als de tijd daar is.

Wat wil dat zeggen: algemeene werksta- king? Dit: dat op een gegeven moment alle arbeiders den arbeid neerleggen, 't verkeer stilstaat, er niets geproduceerd wordt, in dezen tijd ook geen oorlogsmateriaal.

Dan zullen wij, het arbeidende volk, het proletariaat, aan de bezittende klasse, het kapitalisme, laten zien wat we zijn, en dat wij in geen geval oorlog willen en wij zullen hen leeren, rekening te houden met onze eischen.

In vrouwen, nogmaals, wij moeten dit strijdmiddel goed onder de oogen zien. De vrouw, de huismoeder zal in de eerste plaats de gevolgen van de werkstaking voelen. Zij moet zorgen zoo sterk mogelijk in dit deel van den strijd naast en met den man te vechten, tegen den oorlog en den honger.

Als er uit dien strijd ellende voortkomt, moet zij dezen leeren dragen. Wij moeten leeren, ons, ter wille van 't socialisme, op te offeren voor onze zaak, de zaak voor het proletariaat.

De oorlog, in 't belang van 't kapita- lisme gevoerd, eischt wel miljoenen arbeiders op, brengt honger en ellende over vrouwen en kinderen uit de arbeiders- klasse.

Welnu vrouwen, als dan op een ge- geven moment, een algemeene werk- staking nu krachten eischt, staat dan vast aangeengestoten naast den man. Weet en begrijpt dan, wat 't machtigste wapen, de alg. werkstaking is. Strijd dan mede.

Om dat te weten, om deze zaak goed onder de oogen te zien, moet ge zooveel mogelijk onze verzaderingen bezoeken, onze kranten lezen. Nu al mede strijden, door demonstraties laten zien aan 't kapitalisme, wat het van ons vrouwen te wachten heeft.

Aan 't werk dus, vrouwen, tegen den oorlog, voor 't socialisme.

Een arbeider.

Officiëel Geweld.

De Haagsche Rev. Meibetoo- ging uit elkaar geranseld door politie-rekels.

De Mei-betoging der rev. socialist in den Haag is op de meest ruwe wijze uit elkaar geranseld, zoodaats in den Haag trouwens gewoonte is. De stoet was nog slechts enkele oogenblikken op weg, toen zonder eenige provocatie van de zijde der betoogers, een aantal „grote dikke man- nen met oranjeblinden om en met gummistok- ken bewapend“, zich plotseling op de eerste rijen der betoogers stortte, tusschen hen doordrong, willekeurige personen be- pakte en mishandelde, en er op die wijze in slaagde, de kop van den stoet van het gros der betoogers af te snijden. Dit spel- letje werd een paar keer herhaald, tot de stoet aanzienlijk verminderd en uit het hart der stad weggedrongen was. Toen liet men wat nog overbleef, ongehinderd trekken door de arbeiders-wijken.

Mevrouw Tr. Kruit—Hogezell, die in haar provincieplaatsje minder op de hoogte is van de fijne zeden der residentie, men- de dat die zich wild op de betoogers wer- pende „oranje-mannen“ al dan niet bescho- nen leden van een of andere patriotische vereeniging waren, en wilde aan de kalm- toedige politie-agenten vragen „of dat maar mocht dat de menschen er zoo op los sloegen!“ Zij keek vreemd op, toen zij hoorde, dat het rechercheurs waren, wier maatschappelijke functie is „de orde te be- waken“ — en het oranjeblinden om hun borst het teeken „dat zij het recht hadden om te slaan“.

Inderdaad een merkwaardig symbool, dat

Zij gingen de straat in, die als gewoon- lijk eenzaam was.

Javert volgde Jean Valjean. Zij kwamen aan het huis no. 7.

Jean Valjean klopte aan. De deur open- de zich.

— Goed, zeide Javert. Ga binnen.

Met een zonderlinge nidsrukking, en alsof het hem inspanning kostte, voegde hij er bij:

— Ik wacht hier.

Jean Valjean aanschouwde Javert. Deze wijze van handelen van Javert was weinig volgens zijn gewoonte. Het kon Jean Valjean evenwel niet zeer verrassen, dat Javert nu een soort van trots vertoonde in hem stelde, het vertrouwen van de kat, die aan de muus een vrijheid zoo lang als haar poot vergunt, te meer wil Jean Valjean thans bereid was zich over te geven en tot een einde te komen. Hij stiet de deur open, trad het huis binnen, riep tot den portier, die te bed lag en van uit zijn bed aan het deurendok had getrok- ken: Ik ben hier, en hij ging de trap op.

Op de eerste verdieping bleef hij staan. Alle lijdenswegen hebben hun rustpunt. Het venster van het portaal, een schuilraam, was open. Gelijk in vele oude huizen ont- ving de trap het licht van de straat door een venster, dat er op uitkwam. De straat- lantaarn, daar juist tegenover, wierp enig licht op de treden, hetgeen 'n opzettelijke verlichting uitworf.

Jean Valjean, hetzij om licht te schep- pen, hetzij werktuiglijk, zag uit het venster en boog zich over de straat, die kort was en van het een tot het andere einde door de lantaarn verlicht werd.

oranjelint, dat het recht geeft om geweldda- dig op te treden. Het symbool van het ge- organiseerde geweld, dat de mo- derne staat is.

De Haagsche revolutionaire arbeiders hebben nog niet den innerlijken samenhang, de kracht en vastheid verworven, waar- door het georganiseerde geweld der Haag- sche politie moet en kan worden weerstaan. Er was geen voldoende leiding, geen vol- doende samenhang onder de betoogers. Was die er geweest, zij hadden een ondoordring- baar muur gevormd, waarop het politie- geweld ware afgestuit.

DE OORLOG.

De Iersche opstand - Aan het Westfront - Griekenland en de geallieerden. De spanning tusschen Duitsland en de Ver. Staten - De val van Koet-el-Amara.

Laatste Oorlogsnieuws.

De Fransen namen een Duitse loop- graaf ten Z.O. van het fort Douaumont.

De s.s. Rochester City en Rio Branco zijn gezonken. Volgens een draadboos be- richt van de Bavarië IV was het Zweed- sche s.s. Fridland van de Relief for Pel- gium zinkende.

Een voorstel van de soc-dem. Arbeits- gemeenschap ter bescherming van de vri- gen van spreken werd in de begroefings- commissie van den Rijksdag verworpen.

Rusland en Engeland zouden na, goed- geslaagde besprekingen met Perzië, aan 't land financiële hulp verschaffen.

In Mesopotamië werden Britsche en Turksche zieken en gewonden uitgewis- seld.

Volgens het Duitse en het Oosten- rijkse legerbericht is op het Oostelijk en het Balkanoorlogsterrein niets ge- beurd.

Aan de Golf van Riga had gisteren een levendige luchtactie plaats.

Een grensgeschil opgelost.

Uit Bern wordt gemeld: De Duitse Regeering heeft door middel van haren gezant Freiherr von Romberg den Bonds- raad geheel bevredigende mededeelingen gedaan, aangaande de uitbreiding der grensstrook langs de Zwitsersche grens, in welke vliegtochten verboden zijn. De Bondsraad heeft daarvan in bijzondere zitting kennis genomen en beschouwt daarmee het geval als uit den weg ge- ruimd.

De Iersche opstand.

Alle opstandelingen-commando's te Du- blin hebben zich volgens officieel be- richt overgegeven. De stad is thans vol- komen veilig. De opstandelingen in de landelijke districten beginnen zich ook over te geven.

Het was bij de overgave der opstan- delingen te Dublin een dramatisch ten- neel, toen zij uit het brandende postkan- toor werden verdreven. De troepen, die de toegangen van Sackvillestreet bezet hielden staakten het vuren toen de lei- ders der opstandelingen met de witte vlag naderden en een wapenstilstand vroegen. Daarna werd de onvoorwaardelijke over- gave getekend door Pearse, den z.g. president van het voorloopege republi- caine bewind, die alle bezitters der opstandelingen beval de wapens neer te leggen. Afschriften van de overgave zijn in het gehele land aangeplakt.

De arbeidersafvaardigde Thomas heeft in een groote vergadering van spoor- wegpersoneel te Northampton den Iers- chen opstand als vuig verraad age- keurd en verklaard dat het spoorwegper- soneel niet zou trachten politieke voor- deelen te slaan uit een dergelijk treur- spel.

Aan het Westelijk front.

Volgens berichten van het front in Noord-Frankrijk is de artillerie-actie al- daar in de laatste dagen wederom zeer levendig geworden. Het vuur der Engel- schen had des te meer succes, daar de Duitschers weder groote troepenmassa's, vooral in de omgeving van Lens, heb- ben geconcentreerd. Volgens het zeggen van gevangenen vreezen zij n.l. dat de

Meer leiding, meer samenhang, meer vastheid van wil, meer onwrikbaarheid, zal noodig zijn, willen de rev. Haagsche arbeiders in de opkomende beweging tegen den honger en tegen den oorlog datgene ver- overen en behouden, wat deze beweging niet missen kan en daarom veroveren moet: het recht voor de massa, zich vrij ongehinderd als massa op straat te bewe- gen, door haar drommen, haar leuzen en liederen te werken als de magneet, die de onverschilligen en onbewusten tot zich trekt.

H. R. II.

Engelschen door een groot offensief zul- len trachten, de stad Lens in handen te krijgen. De Duitse loopgraven zijn dan ook overvol met soldaten. „Zeer dreig- lend“ werken de vele Engelsche patrouil- les die thans gewapend met handgranaten worden uitgezonden en veel verfer in de overvolle loopgraven aanrichten. Ze- ze aanvallen geschieden meestal bij ver- rassing en als de Duitschers na de ont- plofing der handgranaten tot een inlan- terieactie overgaan, hebben de patrouil- les meestal reeds tijd geneg gehad in de Britsche stellingen terug te keeren.

Pelagrijke acties worden binnenkort op dit front tegemeet gezien.

Griekenland en de geallieerden.

De quesië van het transport der Ser- vische troepen van Korice naar Saloniki door Grieksch grondgebied is thans, naar de correspondenten der bladen te Athene melden, in een stadium getreden waar- van de consequenties niet kunnen worden voorzien. De meest tegenstrijdige geruch- ten doen de ronde. Ierwijf volgens som- migen de Grieksche Regeering zich tot een accoord zou laten vinden, wordt van andere zijde wederom beweerd dat de Grieksche Regeering categorisch weigert het doortrekken (te te slaan, hoewel Frank- rijk en Engeland al het mogelijke zou- den hebben gedaan om een oplossing te vinden waarbij de Servische troepen den spoorweg naar Saloniki zouden bereiken zonder door den Piraeus of door Athe- ne te trekken. Men gevoelt hier zeer goed, dat de positie van de Grieksche Regeering tot het doortrekken der Ser- vische troepen als een vijandelijke hande- ling te beschouwen die den Bulgaarsche en Duitse-Oostenrijksche troepen het vol- ste recht zouden schenken in Macedonië naar goedvinden op te treden. Doch men doet eveneens uitkomen, dat de militaire doeleinden van de Entente het transport van het Servische leger naar Saloniki ab- schuut noodig maken. Griekenland zou dus een wijzere politiek volgen door zich niet te onbuigzaam te toonen, daar an- ders de onverbidde oorlogsondoelzaak de Entente tot stappen zou kunnen drij- ven, die ernstige gevolgen met zich me- de zouden slepen.

De val van Koet-el-Amara.

De Lokal-Anzeiger verneemt uit Kon- stantinopel, dat Koet-el-Amara 145 dagen ingesloten is geweest, waarbij de Engel- schen in verschillende gevechten in de omsireken groote verliezen hadden gele- den. Afl en in de maanden Maart en April verloren de Engelschen meer dan 20.000 man. Een merkwaardig toeval is het, dat de Engelschen het vorig jaar ter- zelzder tijd aan de Dardanellen verslagen werden en wel een dag voor het feest van de troonbestijging. De groote over- winning van Koet-el-Amara was de dag na het feest van de troonbestijging.

De „Lkdam“ verklaart, dat de over- winning van Koet-el-Amara overigens te Konstantinopel reeds eenige dagen ge- leden werd verwacht. Zaterdag, toen men de vlaggen, die ter eere van de troons- bestijging van den Sultan uitgestoken wa- ren, had binnengehaald, kwam bericht, dat Koet-el-Amara gevallen en de Engel- sche bezetting gevangen genomen was. De stad werd daarop opnieuw in vlaggen- looi gestoken en geillumineerd.

men Marius ontkleedde, verwijderde zij zich. Zij ging in haar kamer haar rozenkrans bidden.

De borst was inwendig niet gekerd; een geweerkogel, die op de portefeuille was afgestuit, had langs de ribben een groote, maar niet diepe wonde veroorzaakt, die dus niet gevaarlijk was. De lange marsch in het onnatuurlijke geweld had het gebo- ren sleutelbeen geheel ontvrikt, hetgeen een ernstige beleediging vormde. De armen waren vol abseessen. Geen enkele wonde misvormde het gelaat; het hoofd was ech- ter als gekerid. Van welken aard waren deze hoofdwonden? Repaalden zij zich en- kel tot de huid? Hadden zij zich ook aan den schedel medegedeeld? Dit wist men nog niet te zeggen. Het was een ernstig verschijnsel, dat zij de bewusteloosheid had den veroorzaakt; uit dergelijke bewusteloos- heid ontwaakt men niet altijd. Bovendien had het bloedverlies den lijver uitgeput. Van 't middel af was 't onderlijf door de barriade beschermd geworden.

Basque en Nicolette scheurden linnen en maakten windsels gereed; Nicolette naakte ze samen, Basque rolde ze op. Er was geen phukel, de geneesheer had voorloopig het bloed met watten gestopt. Naast het bed brandden drie waskaarsen op een ta- fel, waarop de heilkrachtige instrumenten lagen uitgespreid. De geneesheer wies het gezicht en het haar van Marius met koud water. In 'n oogenblik was een volle om- mer rood. De portier Reichte bij met een kaars in de hand.

(Wordt vervolgd)

FEUILLETON

DE ELLENDIGEN

door VICTOR HUGO.

40)

— Inspecteur Javert, zeide Jean Valjean, sta mij een ding toe?

— Wat? vroeg Javert ruw.

— Laat mij een oogenblik in mijn wo- ning terugkeeren. Dan kust ge vader met mij doen, wat ge wilt.

Javert bleef eenige oogenblikken zwij- gend, de kin diep in den kraag van zijn jas godoken, toen liet hij het voortschrij- den, en riep:

— Koetsier, rue de l'Homme Armé, nom- mer 7.

XI.

De aarzeling van den vastbesloten.

Onderweg spraken zij geen woord meer. Wat wilde Jean Valjean? Voltooten wat hij bezonnen had. Cosette waarschuwen, haar zeggen, waar Marius was, haar mis- schiet: een of andere nuttige inlichting ge- ven; zoo hij kon, zekere laatste beschik- kingen nemen. Wat hem betrof, wat hem persoonlijk aanging, dat alles was hem onverschillig; hij was door Javert gegre- pen en verzette zich er niet tegen; een ander dan hij zou, in zulk een toestand, misschien aan het touw, dat Thénardier hem had gegeven, gedacht hebben en aan de

DE OORLOG.

De Roemeensche graanoogst naar Engeland.

Het Roemeensche syndicaat van meel- en bakkerijen heeft het aanbod van het Engelsche bureau tot aankoop van meel, dat voor den uitvoer beschikbaar is, geschat op ongeveer 10,000 wagons, aangenomen. Een Oostenrijksch-Duitsch consortium had ten voorraade voor Turkije en Bulgarije willen aankopen. Het gelukken van het Engelsche bod is van groote betekenis, daar Turkije volslagen verstoken is van meel en geen enkele hoeveelheid Roemeensche meel de eerste vier maanden, op zijn minst, naar Oostenrijk-Hongarije, Duitsland, Turkije of Bulgarije uitgevoerd zal kunnen worden. Zoo heeft Engeland den meel-oogst van een heel land zijn tegenstander voor den neus weggekocht.

In den Balkan.

Volgens informatie van Italiaansche vliegers hebben de Oostenrijkers in de laatste weken groote verbeteringen aangebracht aan de wegen naar Durazzo, waar tevens nieuwe stukken zware artillerie zijn aangekomen. Eveneens werd geconstateerd dat de Oostenrijkers voorhoeden nieuwe versterkingen hebben gekregen. Men verwacht dan ook dat de Oostenrijkers binnenkort zullen trachten verder tegen Valona op te rukken.

Amerika en Duitsland.

Volgens den »Berliner Lokal Anzeiger« zijn de beraadslagingen over de naar Amerika te zenden nota nog niet afgevoerd. Zij worden, zooals vanzelf spreekt, met het oog op het gewicht van de te nemen besluiten met al den ernst gehouden, die hare betekenis en de waarheid van het Rijk eischen. Onder deze omstandigheden zou het antwoord aan president Wilson eerst in den loop der volgende week bekend kunnen worden. Men doet dus goed niet thans reeds voorspellingen te doen, hoe de inhoud van het Deutsche antwoord zijn zal.

Over het antwoord van Duitsland aan de Verenigde Staten meldt de »Kölnische Volkszeitung«, dat de beslissing nog niet gevallen is. Zij zal ook niet zo snel komen, wat het Deutsche antwoord aan de beslissing niet brengen, maar de eindbeslissing hangt af van Wilson en zijn antwoord op de Deutsche Nota.

Men is in het hoofdkwartier tot overtuiging gekomen, over de grootelijken van het Deutsche antwoord op de Amerikaansche nota. De beslissing hangt hiervan af, of Wilson de nieuwe Deutsche voorstellen als voldoende zal aannemen dan wel tot elken prijs een conflict en een oorlog wil uitlokken.

Engelsche furie.

Mijnlijke verhalen worden gedaan van den dood van kinderen bij de opstand te Dub in Vele vielen als slachtoffer van de schutters. Een groote speelgoedwinkel in Sackville Street werd geplunderd. Kinderen stroomden er binnen en vukten het gebouw. Toen werd het huis in brand gestoken. De weg langs de trappen was afgesneden. De kinderen sprongen uit de ramen. Liefden vielen er te pletter.

Treub naijverig op Kuyper.

Laat zich ook interviewen.

Volgens berichten uit Boedapest heeft de correspondent in Den Haag van het Hongaarsche blad »A Nap« een onderhoud gehad met oud-minister Treub. Volgens dezen correspondent zei minister Treub o.a.: volgens mijne opinie zal Holland tot het einde van den oorlog in zijn neutraliteit volharden, zoolang geen mogendheden-groep ons tot den oorlog dwingt. Volgens mijn beoordeeling van oorlogstoestand zullen beslissende gevechten eerst op het einde van de lente en in den zomer plaats vinden. Ik geloof, dat bij het sluiten van den vrede in het westen geen bijzondere veranderingen zullen intreden. Duitsland zal België en het bezette gedeelte van Frankrijk voor de weggenomen koloniën teruggeven. Minister Treub zeide nog verbaasd te zijn over de reusachtige militaire en economische macht van de centrale mogendheden. De onderzekerboodschap houdt hij voor volkomen gerechvaardigd, doch de Duitschers mogen geen neutrale schepen in gevaar brengen.

De strijd om Eng. bunkerkolen.

Het stoomschip »Waal« van de naam. vennootschap Houtvaart te Rotterdam, bevracht van Cardiff naar Bizerta en bestemd om na lesing aldaar op te stoomen naar Sfax, om een lading fosfaat te laden voor Amsterdam, voor de Amst. Superfosfaatfabriek, ligt, naar de N. Rott. t. t. mededeelt, sinds tweeden Paaschdag te Lifford, waar het wordt opgehouden door de weigeren der Engelsche autoriteiten om permissie te verlenen, bunkerkolen, welke reeds gelocht waren, aan boord van gecensd stoomschip te laden. Deze permissie wordt alleen verleend op voorwaarde, dat het stoomschip op zijn terugreis lading naar Engeland zal vervoeren; verlangd wordt, dat de afgesloten charter naar Nederland geannuleerd zal worden. De Amst. Superfosfaatfabriek, welke de fosfaat voor haar bedrijf zeer noodig heeft, staat er natuurlijk op, dat de boot voor Amsterdam laadt, en de Engelsche regering staat er evenzeer op, dat de boot naar Engeland zal laden.

Nekkramp.

Het militaire kamp Wansdorp is, na een periode van 3 weken, vanwege de nekkramp te zijn gesloten. Zaterdagmiddag werd geopend. Zondag heeft zich weder een geval voorgedaan onder de grenadiers. Thans is voorloopig een barak afgesloten.

Mei, Bloedmaand.

Er was een tijd, dat men Mei „bloedmaand“ noemde, 't was vóór den oorlog en 't lijkt een eeuw geleden. Het was in „normale tijden“ toen bij „rustige“ ontwikkeling van industrie en handel, het proletariaat kalm en rustig werd uitgemergeld, ondervoed, ten prooi gegeven aan kommer en ziekte, fabrieks-ellende, fabrieksbranden, mijnontploffingen, enz., enz. Dat waren de „gewone“ tijden. Dat was de „goede“ oude tijd waar 't proletariaat der oorlogvoerende landen op 't oogenblik hartelijk naar terug verlangde, zooals de Joden naar het beloofde land.

Bijna 2 jaar duurt de oorlog, en in dien tijd zijn meer proletariërs door 't kapitalisme vermoord dan in „normale“ tijden in tientallen van jaren.

Terwijl in „normale“ tijden het proletariaat al zoo goed als niets gewaar wordt van het bloeien, van het herleven der Natuur, geldt het woord „bloedmaand“ nu voor het proletariaat in de loopgraven alleen als bloedmaand in de betekenis welke een Amsterdamsche straatjongen geeft aan 't woord bloeien. M'n neus bloeit, zegt zoo'n jongen als hij bij een vechtpartij „een neusbloed“ heeft opgelopen. Dat is het bloeien van miljoenen proletariërs in deze bloedmaand zullen gadeslaan en meemaken en daarom noemen wij Mei 1916 „bloedmaand“, zooals ook Mei 1915 was.

Met het bloed der proletariërs worden de velden gedrenkt waar de bourgeoisie de massa's heen voert. En waarom?

Ja „waarom“ zeggen de meeste menschen die van de oorlogsredenen niets weten.

Wij revolutionair-socialisten wij weten het wel, en wij hebben het ook herhaaldelijk verteld. Zowel gedurende als vóór den oorlog. Wij wisten dat de oorlog onvermijdelijk was. Wij kenden dat kapitalisme. Zoolang in de Tribune als in de Nieuwe Tijd is door kenners der maatschappij aangegeven waar de ontwikkeling van het kapitalisme heen voerde. En ook in de Jonge Socialist werd het aangegeven, en zal het verder aangegeven worden. Wij zeggen in dit artikel alleen in 't kort: „Het bloed der proletariërs wordt vergoten om de winst te redden, die in gevaar kwam.“

De opbrengst van den arbeid der bezitlozen stelt de bezitters in staat om te leven en zich in welde te baden. Slechts een heel gering gedeelte wordt door de proletariërs zelf verbruikt om hun ellendig bestaan voort te slepen. In den oorlog gaat het erom welke bezitters van het proletariaat leed zullen profiteren in „normale“ tijden. De Duitschers of de Engelschen. De Russen of de Oostenrijkers. De Amerikanen of de Japanners, enz., enz.

En niet alleen om de arbeidsopbrengst van het proletariaat van Duitsland of Engeland, Rusland, Oostenrijk, enz., maar om de voortbrengst van de arbeidersklasse der geheele wereld gaat het.

Het gaat om de meerwaarde van het wereldproletariaat.

Het gaat om de winst die wordt voortgebracht door de loonslaven van Nederland als van Ned. Indië, van Duitsland als van Oost-Afrika. Van Engeland als van Engelsch-Indië, Zuid-Afrika, enz. Wij allen te sa en van Oost tot West, van Noord tot Zuid wij zijn allen de Koelies die voortgevoerd worden terwille van het Kapitaal. Of wij honderd of twee honderd gulden per maand verdienen als handelsbediende of een paar stuivers per dag als een Kaffer of Maleier; ten opzichte van het groote alles beheerschende vraagstuk zijn we allen gelijk, en voor de kapitalisten ook. We zijn allen Kaffers, Koelies en slaven van het kapitaal. Wij bezitlozen van de geheele wereld, wij allen te samen brengen het kapitaal en de winst voort.

Om het Kapitaal te dienen leven en zwegen wij in normale tijden. En om het Kapitaal te dienen bloeden en sterven wij in oorlogstijden. Hoe lang nog?

Zoolang als het proletariaat blijft dullen.

Zoolang als de arbeiders nog geestelijk de slaven zijn van de bourgeoisie.

Zoolang als de kerk nog miljoenen menschen weet voor te liegen dat een almachtig God de standen heeft geschapen en dat men niet mag opstaan tegen het gezag.

Zoolang als de arbeiders zich door liberalen en schijnsocialisten laten wijsmaken dat het vaderland verdedigd moet worden en dat mobilisatie noodig is.

Zoolang als de jonge arbeiders nog geheel aan deze schijnheilige machten ten prooi zijn en door de andere arbeiders ten prooi gelaten worden.

Zoolang zal ook de ellende duren!

Als wij de ellende weg willen hebben, als wij de menschen willen laten leven als menschen. Als we de menscheit willen redden. Als we de macht der bezitters willen flauken.

Dan moeten wij het bezit aanvallen door staking en massa-opstand, dan moeten wij zorgen, dat er massadiensvergadering komt, en massaverzet, kortom de revolutionaire opstand van het proletariaat.

Jonge arbeiders, daar kunnen wij hard aan meewerken. Met den moed der jeugd, en de geestdrift der jeugd moet gij propaganda maken voor ons mooie beginsel. Jongens en meisjes, allen te samen kunt gij meehelpen om uw achterlijke makers, uw mede-proletariërs te redden van de geestelijke ketenen der bourgeoisie, van kerk en reformisme.

Wij mogen niet zelfzuchtig zijn. deze ongeduld welke we als erfenis der bur-

gerlijke maatschappij hebben meegekregen moeten we verre van ons werpen.

Onze vrijheid moet betekenen: hulp ter bevrijding van anderen.

Als wij ons geestelijk vrij gevoelen en meelijken hebben met de onverschillige massa van jeugdige loonslaven, laten wij dan onze heilige plicht doen, dat is: zorgen dat ook onze mede-proletariërs geestelijk vrij worden.

Gij zult ondervinden dat het leven dan pas waarde voor U krijgt wanneer het waarde voor uw klasse krijgt. Klasse-liefde moet en zal u vervullen. Klasse-solidariteit, klasse-eenhedsgevoel moet zich voor u meester maken.

Dan pas zult gij begrijpen wat de 1-Meidag betekent. Gij moet zelf als jonge strijders de bloem zijn van het proletariaat. En als gij zorgt voor verhoorden verduidelijking van uw aantal, als gij zorgt voor een bloeiende bond van jeugdige strijders, dan kunt ge ook verzekerd zijn van de vruchten voor uw klasse. Gij jonge arbeiders, proletariërs der toekomst, gij zijt de verlossers der toekomst, de redders der menscheit. Gij kunt en moet er voor zorgen, dat de bloed-Mei van nu, indien niet de laatste, dan toch één der laatste is.

De bloedmaand moet worden vervangen door een werkelijke bloedmaand voor natuur en menscheit. „Een vrije bloeiende menscheit.“

Daarvoor te leven en te strijden met volle energie achten wij de eenige plicht van maatschappelijke waarde, en daaraan ook wijden we ons de eerste Mei.

v. A.

I Mei-beweging.

De S. D. A. P. te Amsterdam.

De Meimeetings en dito optocht van de S. D. A. P. te Amsterdam onderscheidde zich in niets van die van andere jaren. Het waren de gewone Meimeetings, met optreden van allerlei specialiteiten, een doorgewoond publiek, vernakelijkheid — van krachtig en forsche betoog voor revolutionaire eischen was ditmaal nog minder sprake dan anders. Het opschrift: „Weg met oorlog en militarisme“, dat in den optocht werd megedragen, deed dan ook wel wat vreemd aan.

Hoe komen deze eerste klas patriotten, warme vaderlanders en naar de grenzenellers in 's hemelsnaam aan zulke leuzen? Zeker bij ongeluk in de drukte doorgelicht, aan 't wakend oog van de opschriftencensur ontsnapt?

's Avonds burgerlijk-artiestieke en vooral acht-loolige Meimeetings in een drijftal zalen, waar — kom, hoe heeten die kerels ook allemaal... — het woord voerden.

ARNHEM.

Het Rev. 1 Mei-comité, bestaande uit R. S. V., S. D. P., V. S. V. en enkele syndicalistische vakverenigingen, belegden gisteravond in het Centraal-gebouw een openbare vergadering, waarin als sprekers optraden mej. Joanne Scheffer, van Amsterdam, en A. Martinus, van den Haag, met het onderwerp: „Internationale Verbroedering en Demobilisatie“.

De eerste spreker, mej. Joanne Scheffer, voor de Arnhemse arbeiders een onbekende, besprak in geestdriftige bewoorden de gevolgen van den oorlog eindigend met een vurig pleidooi voor de internationale eenheid en demobilisatie, alsmede een krachtige opwekking voor het vormen van jeugdorganisaties.

Ook de uiteenzetting van den tweeden spreker werd met veel aandacht gevolgd. Het was voor de revolutionaire idee een goede avond. De verkoop van onze lectuur was uitstekend.

DEN HAAG.

S.D.P., R.S.V. en de Bond van Christen-Socialisten hielden Maandagavond een uitstekend geslaagde Meimeeting, die door meer dan 200 personen bezocht was. Coltof, de eerste spreker, schetste in een helder betoog, hoe onder vroegere uitbuitingsvormen altijd het geloof aan bovenaardse verlossing de massa heeft getroost, hoe echter het kapitalisme, dat dit geloof vernietigd heeft in de massa het bewustzijn en den wil, en in de maatschappij de voorwaarden schept, dat zij zich zelf verlost. H. Roland Holst hield een harer klare overtuigende speeches, er den nadruk op leggende, dat van ons niet enkel woorden maar vooral daden worden verwacht. Mevr. Kruij-Hogerzeil besprak daarna dienstverwijering en massastaking als uitingen van de persoonlijke wil en overtuiging, die de alles beheerschende voorwaarde is, om het proletariaat zijn taak te doen volbrengen. Na afloop verenigde zich de vergadering met de p.m. 1000 bezoekers van de Meiveergadering der onafh. vakbeweging, die in hetzelfde gebouw plaats had en trkmen de straat op. Met ruw geweld verhinderde de politie, dat p.m. 1500 betoogers de binnenstad introkken, maar zij heeft niet kunnen beletten, dat de betooging herhaalde malen door haar aangerand, tot een goed einde werd gebracht.

Wij kunnen met voldoening op deze geslaagde demonstraties terugzien.

GRONINGEN.

't Gezamenlijke Mei-feest van de revolutionaire arbeidersorganisaties is best geslaagd. 's Morgens was er een kinderfeest voor ruim 400 kinderen. Een 60-tal arbeiders en vrouwen hielden een rondwandeling door de stad, voornamelijk ter colportage van lectuur. De lectuur ging vlot van de hand; alles werd verkocht. Wij verkochten o.a. een 50-tal Tribunes. 's Middags was er een flink bezochte vergadering, waar Van Wijhe en Bouwman het woord voerden. 's Avonds was er een druk bezochte feestelijke vergadering, waar Bouwman een feestrede hield. De Meidag bracht ons 6 nieuwe Tribune-abonnés en 1 lid.

De middag-vergadering van S.D.A.P. en R.B. was zoo slecht bezocht, dat een bezoeker ons meldde, dat het haast de moeite niet loonde, de vergadering te laten doorgaan.

HAARLEM.

1 Mei. Het Rev. Mei-Comité hield een vergadering in de groote zaal van „de Vereniging“, waar Dr. Schermerhorn, een vurig en scherp betoog tegen het militarisme hield. Een klein zangkoor zong verdienstelijk.

De S. D. A. P. vergaderde in i.e. „Brongebouw“, na een optocht door de stad. Spreker was A. H. Gerhard. Er was pret en men zong „de Internationale“, maar het klonk vals en onecht.

HILVERSUM.

Door het Revolutonair 1 Mei-comité werd 's avonds in Hotel Jans een vergadering belegd, waar Nijman voor de anarchisten en Schmid en Vader voor de S.D.P. spraken. Nijman sprak over de eischen van de Rev. socialist en Schmid over de betekenis van den 1en Mei en hoe de strijd door de Rev. socialist gevoerd moet worden. De derde spreker, Vader, achtte het onnoodig, nu de betekenis en het karakter van den 1en Mei reeds duidelijk was uiteengezet door de vorige sprekers, hieraan nog wat toe te voegen, maar wakte de aanwezigen op, de straat op te gaan en voor onze eischen te demonstereeren.

Deze optocht werd evenwel spoedig door de politie uiteen gegaagd.

Op de vergadering werd nbg een toneelstuk opgevoerd genaamd 1-Mei, van de hand van Heijmans, terwijl enige leden van de zangver. „Strijd en Zang“ met enige zangnummers tot het welslagen der feestelijke bijeenkomst bijdroegen.

De vergadering was goed bezocht en de goed uitgekend.

's Middags werd een bijeenkomst in „de Karaboom“ belegd, die bezocht werd door ongeveer tachtig belangstellenden, meest S.D.A.P.-ers.

Betalve een redevoering van den heer G. L. A. Wagenfeld, werden er enige liedjes gedeclameerd door den heer Hamel. De spreker dezer vergadering liet zich o.m. als volgt uit over den strijd der Rev. Socialist:

„Onze revolutionaire vrienden Winkoop en Henriette Roland Holst gaan nu hand aan hand met Donzla tegen de S.D.A.P. Onze eischen noemde deze heer belachelijk, ook stelde hij het voor alsof wij voor geheele Hilversum verboden zijn. Onwettig was zijn redevoering erg Anti-revolutionair.“

Bij de sluiting constateerde de voorzitter dat de vergadering goed geslaagd was en verklaarde met vreugde, dat bij den Hilversum-Bestuurdersbond thans 1150 leden waren aangesloten en bij de S.D.A.P. 29 leden.

Wij vinden het echter kienoekend voor de beweging, dat er van die massaleden slechts 80 aanwezig waren op de vergadering.

De optocht des avonds hebben wij hier ook wel eens groter gezien. Er waren bij die gelegenheid slechts een 200 menschen in den stoet.

De avond-vergadering was evenwel beter bezocht, want de „Harmonie“, waar deze vergadering plaats vond, was geheel bezet. De spreker voor dien avond was Spz Groeneweg. Verder werd de bijeenkomst opgeleust door muziek, zang en voordracht, terwijl hier eveneens het toneelstuk 1-Mei werd opgevoerd.

LEEWARDEN.

De 1-Meidag werd hier herdacht door de officiële socialist met een optocht, voortuit aangevoerd, en goedgekeurd door het stadsbestuur, en een openbare vergadering in „Harmonie“, waar Schaper uiteenzet, hoe grensverdelers vrede moeten erlangen, en dat daarbij noodig was het algemeen kiesrecht en de Surendag.

Hiervuit blijkt, dat de S.D.A.P. en het N.V.V. naarmate de verschillende plaatselijke toestanden leuzen exploiteeren op de 1 Mei-dag. In Amsterdam zijn het de dure levensmiddelen en vrede, in Leeuwarden waar de werkeloosheid niet zoo groot is, nemen zij weer een anderen. Het getuigt wel van eenheid in optreden!

De revolutionaire organisaties hebben gemiddeld deze 1-Meidag niet ongemerkt voorbij te moeten laten gaan. Geinspireerd door de groote demonstratie op de 2e Paaschdag te Amsterdam, hebben zij hoewel wat laat, een zaal gehuurd, strooibijljetten verspreid en een avondvergadering belegd in Café „Bentham“ Voorstreek. De bovenzal was flink bezet en voor de vergadering geopend werd Monken de socialistische liederen uit volle borst.

V. Zelm van Amsterdam en Giesen van Leeuwarden spraken de aanwezigen toe, en zetten uiteen de betekenis van den 1-Meidag in verband met de huidige toestanden, waaronder het proletariaat geknukt gaat. Zij kwamen tot de conclusie, dat de algemeene werkstaking het enige middel ware geweest, om den oorlog tegen te houden en dat nu is gebleken, dat door de verparlementeering van de socialistische partijen, dit onmogelijk was. En verder, dat de algemeene staking het enige middel is om een einde te maken aan den wereldoorlog.

Door den eersten spreker werd er met klem op aangedrongen, de actie voor demobilisatie en tegen den honger — ook in het Noorden — met kracht voort te zetten. De spr. betreurde het, dat de R.S.V. door omstandigheden aan deze betooging niet mededeel, wij nu toh de noodzakelijkheid was gebleken dat alles wat revolutionair voelt, allen die in de kapitalistische klassen internationaal de vijand zien van de arbeiders, zich aaneen moeten sluiten, om voor de eischen van het Land Rev. Comité Demobilisatie en tegen den honger, met kracht te werken. Spr. raadde dan ook aan een sub-comité te Leeuwarden te stichten. In verband hiertoe zullen alle besturen Vrijdag e.k. in dezelfde zaal bij elkaar komen, om daar toe over te gaan.

De 1-Mei-beweging is hiertoe niet alleen goed geslaagd, maar op dien dag is tevens in Friesland de grondslag gelegd om de agitatie tegen den oorlog en zijn gevolgen ter hand te nemen.

Besturen van alle vak en andere organisaties, denkt er om: Vrijdag 5 Mei des avonds 8 uur allen in het lokaal van Bentham Voorstreek, present en daar de noodige besluiten genomen om eendrachtig tegen het monster kapitalisme op te trekken.

Op voor demobilisatie, op tegen de honger van het proletariaat.

J. G. v. Z.

LEIDEN.

Leiden. Onze middagvergadering was door een 30. de avondverg., waar Van

Kavesteijn sprak, door een 150 personen bezocht. Beide gezamenlijk genootelijkker groeter kunnen zijn, want van de samenwerkende organisaties als zelf van de P. G. ontbraken verscheidene zangnummers.

Militairen werden gewerd. Ons zangkoor, onder pg. Olfers leiding, kweekte zich uitstekend van zijn taak, ook de zang van Van Ee en het vioolspel van Olfvire hadden veel succes. Colportage-nummers van de „Tribune“ ontbraken, wat jammer was.

ROTTERDAM.

Het Mei-kindertest door de vrouwenvereniging „Ons Belang“ georganiseerd, is goed van stapel gelopen en best geslaagd. Er hebben circa 140 kinderen aan deelgenomen. Het was een lust hen te hooren lachen en giechelen, en vooral toen het ludo Driehuis achter het scherm vandaan kwam. Zo hebben genoten de kleinen, die kon men aan de gezichten zien, de blijdschap lag er op. Er werden enkele voorwerpen gedaan en een paar liedjes gezongen door de kinderen, ook de kleine Lambertus voorgastje zijn lotencoljes op enkele liedjes op zijn harmonica. Er was veel versnapering voor de kleintjes, zij konden alles niet eens verslinden, dit werd niet het schone nioetje, dat hun werd aangeboden, te verdeelen een kope en bakje mede naar huis genomen, wij hopen dat bij het gebreken van het kope steeds de harmonica en aan dezen dag bij hen in gedachten mogen blijven. Een woord van dank aan ludo, die medegedragen hebben aan het welslagen van dezen dag.

En nu een woord aan de vrouwen, er zijn fouten gemaakt, laten wij dit erkennen, maar wie werkt kan fouten maken; laten wij onze fouten onder de ogen zien en ons vast voornemen bij een volgende gelegenheid die te zullen verbeteren, dan bouwen wij ons zelf op, laten wij ons niet storen aan de praaties van andere, dan komen wij waar wij wezen moeten.

En nu vrouwen die zich tot heden nog niet hebben opgegeven als lid, doet dit di rect, en zij die zich alreeds hebben laten schrappen om deze of gene reden, geven zich weer spoedig op bij de secretarisse Mej. M. Waltman, Pupillenstraat 97c, omdat wij in deze stad een flinke vrouwenvereniging krijgen. Dus vrouwen op voor onze vrouwenvereniging „Ons Belang“.

Mej. A. v. PUTTEN, 2e Sec.

ZWOLLE.

Hier werd het Mei-feest door de Vriemers-vereening de Dagraad, Int. Ant. Mil. Vereniging, Soc. Dem. Partij, Rev. Soc. Vereen. Vrije Soc. Vereen. en Bond van Chr. Soc. gezamenlijk gevierd. Voor circa 60 menschen spraken Steringa en Doornbosch, over demobilisatie en Internationale Solidariteit. We verkochten flink wat Tribunes en brochures.

AMSTERDAM.

De Pokken.

Geen nieuwe lijders; het totaal blijft dus 21; in observatie 43 personen. In het geheel zijn er sinds 14 Jan. 65 lijders geweest en 7 sterfgevallen. Inenting Woensdag 2 uur in school 4. K. Nieuwe Egelanierstraat 1.

Het midden-Damterrein.

Ten overstaan van notaris Ph. A. van Olst, werd gister door den deurwaarder Th. F. Menagé Challs, onder aanwezigheid van tal van nieuwsgierigen onder den bamer gebracht het recht van erfpacht tot 31 December 1988 van het midden Damterrein. Klaarblijkelijk van de zijde van belanghebbers werd door den makelaar J. Lo batto Rzn. ingezet voor 10,000 gulden en opgevoerd tot 50,000 gulden. Bij de daarop gevolgden afslag van af den opzet tot 3 ton, kwam de deurwaarder weer op den inzet terug. De verkoop van het erfpacht recht werd toen door de verkopers opgehouden. Het resultaat van het Midden-damterrein was zal nu zijn, dat de gemeente waarschijnlijk grootmoedigheid de ½ ton waarborgsom aan de onfortuinlijke combinatie teruggeven zal en nu 1 Juli a. s. weer over het terrein in volle eigendom kon beschikken. Tot zoo lang zal 't thans van een laag kroos voorzien water op dit gedeelte van den Dam aanwezig blijven.

Proteststaking tegen ontslag wegens deelname Meibetooging.

In de revolutionaire Meiveergaderingen werd medegedeeld, dat twee arbeiders van een meubelfabriek op de Keizersgracht, die vrij hadden genomen om deel te nemen aan de 1-Mei-betooging, van hun baas beicht hadden gekregen dat zij waren ontslagen. Het geheele personeel diener fabriek legde, zoodra ze zulks vernam, den arbeid neer. De directie beantwoordde dit protest met een algemeene uitsluiting.

De S. D. A. P. belet colportage met de „Tribune“.

Hoe de partij der goede patriotten de „Tribune“ haat en vreest, bleek gisteren op het terrein van de Isclui, waar de S. D. A. P. „demonstreerde“. Onze mannen, die met het enige rev.-soc. digitaal wilden colporteren, werden van het terrein geshut. Een hunner weigerde zich te verwijderen en bleef door colporteren; men dacht er een oogenblik aan, geweld tegen hem te gebruiken, doch zag daartoe slotte toch maar van af.

Historie-prenten.

Toegang kosteloos. De tentoonstelling van Amsterdamsche historieprenten, voornamelijk betrekking hebbende op den Dam en omgeving, in het Gemeentegedief, Amstelstraat 67, geopend op werkdagen van 11 tot 4 uur, sluit 15 Mei.

Ongelukken.

Por rijwielbrancard is gisteravond een man naar het Binnengasthuis vervoerd, die in een perceel aan de Plantage Kerklaan van de trap was gevallen en daar door een oogenblik bewaatslag was geraakt.

Por autozickenwagen is gisteravond een 13-jarige jongen naar het Wilhelmina-ziekt huis vervoerd, die op de Manniststraat door een auto was aangereden. Oogenblikkelijk had de knaap geen verwondingen bekomen.

In het Binnengasthuis is gisteren een 7-jarige knaap behandeld, die op de Vijzelgracht door een rijtuig was aangereden en daardoor vermoedelijk een been gebroken.

